

refereret der, maa det jo være Meningen heraf, hvad han, saavidt jeg mindes, ogsaa sagde, at det var Ministeriets Anskuelse, at Forhandlingerne havde ført til det Resultat, at Sagen ikke var moden; men dette er ikke rigtigt. Det kan nemlig ikke forstaaes anderledes, end at der fra Ministeriet er kommet en Tilkjendegivelse til Udvalget om, at Forhandlingerne efter Ministeriets Anskuelse havde ført til det omtalte Resultat, og jeg tilstaaer, at hvis dette var Tilfældet, vilde Fleertallets Forslag see noget besynderligt ud, men ligesaa lidt som den høitærede Minister under Conferencen med Udvalget har sagt et eneste Ord i denne Retning, ligesaa lidt har han tilskrevet Udvalget et eneste Ord af dette Indhold. Da det var Udvalget bekendt, at slige Forhandlinger havde fundet Sted, bad det Ministeriet om at blive bekendt med dem, og Ministeriet sendte da disse Actstykker. Det er det Hele. Hvilket Resultat man ved at gennemgaae dem udførligt vil kunne komme til, maa staae hen indtil videre, men jeg maa som det Resultat, jeg ganske foreløbig er kommen til, paastaae, at Sagen er moden netop ifølge disse Actstykker, det vil sige i alt Fald for det ene Facultets Vedkommende. Der foreligger nemlig — jeg holder den i min Haand — blandt Andet en Liste over de befigurerede Medlemmer af en theologisk Examinations-commission; saavidt er Sagen altsaa kommen, at der foreligger en Liste, at Planer ere lagte og Aftaler truffne. Ganske vist er der kommet en Standsning, men det er skeet paa Grund af andre Omstændigheder, og det synes ikke at kunne være saa vanskeligt at faae denne Traad knyttet paany. Derimod maa jeg give den ærede Ordfører Ret i, at det i og for sig er baade den sædvanlige og meest correcte Fremgangsmaade, naar der er Tale om en Bevilling i et bestemt Niemed, at der da forelægges et bestemt motiveret Forslag fra Ministeriets Side, ledsaget af Oplysninger og Planer om, hvorledes Bevillingen skal anvendes o. s. v.; men jeg mener dog, at ligesaa godt som man 2 Gange tidligere med Hensyn til dette specielle Forslag har seet bort fra dette Hensyn, kan man ogsaa gøre det engang endnu. Hvis dette Forslag ikke bliver vedtaget, er det vist, at vi ikke inden 1ste April 1869 ville have Examinations-

commissionsen end ikke for det theologiske Facultets Vedkommende; hvis derimod Forslaget bliver vedtaget, er det muligt, at vi faae denne ønskelige Indretning truffet allerede inden den Tid. — Vi have jo nu en Minister, som vil tage sig af Sagen, og vi vide ikke, hvorlænge vi beholde ham — og jeg vil tilføje, at jeg endog anseer det for sandsynligt for det ene Studiums Vedkommende. Fremdeles vil der i Forslagets Vedtagelse ikke alene ligge en stærk Opfordring til den høitærede Minister om at komme tilbage til Sagen og fremme den af al Magt, men tillige en Støtte for ham ligeoverfor den Modstand, han vil kunne vente; thi, som jeg allerede igaar sagde, vil det nok vise sig, at den, der prøver paa at gøre selv en mindre Reform ved vort Universitet, vil erfare, at han stikker Haanden i en Hvespserede og nok kan have en god Støtte fra Folkethinget behov. Jeg har flere Gange, maatte for ofte, henviist til de Forhandlinger, som fandt Sted i 14de Samling, og jeg tør ikke vel mere hente Stof derfra, men jeg skal dog slutte med at erklære, at der i Virkeligheden i to Henseender er Forskjel mellem da og nu; den ene Forskjel er den, at det dengang var det forhenværende Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) som satte Sagen igang, imedens det nu hovedsagelig kun er mig. Denne Forskjel er jo vistnok stor, skjøndt det maatte kunne være, at netop jeg, naar der er Tale om Universitetsforhold kunde egne mig mere til at vise Veien end det nævnte daværende ærede Medlem. Den anden Forskjel er den, at det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Fenger) dengang ikke var Ordfører for Finantsudvalget, ja end ikke Medlem af dette Thing. Dette er en væsentlig Forskjel, som allerede har viist sin Indflydelse i Udvalget, og rimeligviis ogsaa vil gjøre det her i Salen, men at denne Omstændighed skulde have en saa stor Virkning, at Folkethinget nu forfaste, hvad det 2 Gange før har vedtaget, vil jeg dog foreløbig betvivle.

Ordføreren: Jeg maa dog modsiges den ærede sidste Taler, naar han vilde tillægge de to sidste paaberaabte Omstændigheder nogen- somhelst Vægt i denne Sag. Jeg har aldeles ikke nogen lidenskabelig Anskuelse om Sagen,